

Istoria ascunsă a versetului patruzeci – numărul douăzeci și nouă

Ezechiel numărul zece

Jeff Pippenger

2026-08-31

În cartea lui Ezechiel se află multe linii și adevăruri profetice uimitoare și importante. Dintre ilustrațiile biblice ale profeților din interiorul templului, Ezechiel este acela care, mai presus de toți ceilalți, identifică roțile din mijlocul roților. Aceste roți, potrivit soarei White, reprezintă interacțiunea complexă a activității omenesti, ilustrând succesiunea evenimentelor din vremea ploii târzii. Aceste evenimente sunt reprezentate de profet atunci când el a devenit parte a profeției într-o parabolă pusă în faptă, cum este cazul când Ezechiel stă culcat pe partea sa stângă și apoi pe cea dreaptă, în ilustrația din capitolul patru a asediului Ierusalimului. Există, de asemenea, treisprezece date specifice care conturează istoria lui Ezechiel și, făcând astfel, oferă reperele perioadei ploii târzii, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați. Există adevăruri transmise nu doar prin date, ci și prin numere precum șaptesprezece, nouăsprezece, douăzeci și cinci, șaptezeci, patruzeci, trei sute nouăzeci și, desigur, treizeci. Un alt număr care este poate cel mai important număr din cartea lui Ezechiel este numărul o sută cincizeci. Totuși, numărul o sută cincizeci nu se găsește în cartea lui Ezechiel. Și totuși, linie peste linie — este acolo.

El número ciento cincuenta está proféticamente incorporado dentro de la línea del asedio, y el asedio es una línea profética distinta; o, si se quiere, el asedio es una rueda. Una línea profética de la historia siempre poseerá un alfa y un omega, y, al ser así, las características del alfa y del omega deben estar representadas al comienzo y al final de la línea, o de otro modo no es una línea. El acontecimiento alfa del asedio fue la muerte de la esposa de Ezequiel, y el fin del asedio fue la muerte de la esposa de Cristo, tal como se representa en la destrucción de Jerusalén.

Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit din cer un glas puternic, zicând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moartea nu va mai fi; nici tânguire, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; fiindcă lucrurile dintâi au trecut. Și Cel ce ședea pe tron a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și mi-a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase. Și mi-a zis: S-a sfârșit. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile; și Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el va fi fiul Meu. Dar cei fricoși, și necredincioși, și urăcioși, și ucigași, și curvari, și vrăjitori, și închinători la idoli, și toți mincinoșii își vor avea partea în iazul care arde cu foc și pucioasă: aceasta este moartea a doua. Și la mine a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire pline cu cele șapte plăgi de pe urmă și a vorbit cu mine, zicând: Vino aici, îți voi arăta mireasa, soția Mielului. Apocalipsa 21:2–9.

Soția lui Ezechiel moare la începutul asediului și este identificată acolo drept „desfătarea” „ochilor” lui Ezechiel, iar, în distrugerea Ierusalimului prezentată în același capitol, Ierusalimul este identificat ca „desfătarea” „ochilor” lui Israel.

Iar în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: ... Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, iată, îți iau dintr-o lovitură ceea ce este plăcerea ochilor tăi; totuși să nu jalești, nici să plângi, și lacrimile tale să nu curgă. Suspină în tăcere, să nu faci jale pentru morți; leagă-ți acoperământul capului pe tine și pune-ți încălțăminte în picioare, să nu-ți acoperi buzele și să nu mănânci pâinea oamenilor. Astfel am vorbit poporului dimineața; iar seara, soția mea a murit; și dimineața am făcut precum mi se poruncise. Și poporul mi-a zis: Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri pe care le faci astfel?

Atunci le-am răspuns: Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Vorbește casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, Îmi voi pângări sanctuarul, mândria puterii voastre, dorința ochilor voștri și ceea ce sufletul vostru cruță; iar fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat în urmă, vor cădea de sabie. Și veți face cum am făcut eu: nu vă veți acoperi buzele și nu veți mânca pâinea oamenilor. Turbanelle voastre vor fi pe capetele voastre și încălțăminte voastră în picioarele voastre; nu vă veți jeli și nu veți plânge, ci vă veți topi în nelegiuirile voastre și veți geme unul către altul.

Așadar, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face și voi; și când aceasta se va întâmpla, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Și tu, fiul omului, nu va fi oare în ziua când le voi lua puterea, bucuria slavei lor, dorința ochilor lor și lucrul asupra căruia își pun inima, pe fiii lor și pe fiicele lor, că cel ce va scăpa în ziua aceea va veni la tine, ca să te facă să auzi cu urechile tale? În ziua aceea ți se va deschide gura înaintea celui scăpat, vei vorbi și nu vei mai fi mut; și le vei fi un semn, iar ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 24:1, 15-27.

Alfa asediului este moartea dorinței lui Ezechiel, iar omega este moartea dorinței lui Israel.

Auzind, dar neauzind

Există de cinci ori când bătrânii sau poporul sunt înfățișați într-un anumit fel ca ascultându-l pe Ezechiel. În Ezechiel 8:1, bătrânii lui Iuda șed înaintea lui. În Ezechiel 14:1, bătrânii vin și șed înaintea lui. În Ezechiel 20:1, bătrânii lui Israel vin să întrebe pe Domnul. În Ezechiel 37:18, Dumnezeu îi spune lui Ezechiel: „Când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?»” În capitolul douăzeci și patru, poporul întreabă în mod direct: „Nu ne vei spune ce sunt pentru noi aceste lucruri, de faci astfel?” În fiecare dintre cele cinci situații, bătrânii sau poporul se află într-o stare laodiceană.

Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Veți auzi într-adevăr, dar nu veți înțelege; și veți vedea într-adevăr, dar nu veți pricepe.» Împietrește inima poporului acestuia, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați.” Isaia 6:9, 10.

Cele cinci reprezentări ale poporului care aude, dar nu aude, și cele cinci reprezentări ale poporului care vede, dar nu vede, se aliniază cu cei cinci pași ai celor ce refuză să vadă și să audă în mărturia lui Isaia.

Dar cuvântul Domnului le va fi: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în cursă, și capturați. Isaia 28:13.

Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și vor fi zdrobiți, vor fi prinși în laț și vor fi luați. Isaia 8:15.

Semne

În capitolul douăzeci și patru din Ezechiel, perioada care începe odată cu asediul și cu moartea soției lui Ezechiel — dorința ochilor lui — se încheie odată cu moartea Ierusalimului — dorința ochilor lui Israel. Asediul de un an și jumătate poartă semnătura lui Alfa și Omega, iar perioada începe și se sfârșește cu un semn. Așa cum în Ezechiel douăzeci și patru, Isus identifică semnul asediului în Matei douăzeci și patru.

Cuvintele lui Hristos fuseseră rostite în auzul unui mare număr de oameni; dar, când era singur, Petru, Ioan, Iacov și Andrei au venit la El, pe când ședea pe Muntele Măslinilor. „Spune-ne”, au zis ei, „când vor fi aceste lucruri? și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?” Isus nu le-a răspuns ucenicilor Săi tratând separat nimicirea Ierusalimului și marea zi a venirii Sale. El a împletit descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor Săi evenimentele viitoare așa cum le privea El, ei n-ar fi fost în stare să îndure priveliștea. Din milă pentru ei, El a unit descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze singuri înțelesul. Când S-a referit la nimicirea Ierusalimului, cuvintele Sale profetice treceau dincolo de acel eveniment, până la conflagrația finală din ziua aceea când Domnul Se va ridica din locul Său ca să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei, când pământul își va da pe față sângele și nu-și va mai acoperi morții. Întregul acest discurs a fost rostit nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care aveau să trăiască în ultimele scene ale istoriei acestui pământ.

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a spus: „Luați seama ca nimeni să nu vă înșele. Căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: Eu sunt Hristosul; și pe mulți îi vor înșela.” Mulți mesia falși se vor arăta, pretinzând că fac minuni și declarând că a sosit vremea izbăvirii neamului iudeu. Aceștia îi vor duce în rătăcire pe mulți. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa și asediul Ierusalimului au apărut mulți mesia falși. Dar această avertizare a fost dată și acelor care trăiesc în această epocă a lumii. Aceleași amăgiri practicate înainte de distrugerea Ierusalimului au fost practicate de-a lungul veacurilor și vor fi practicate din nou.

„«Și veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă tulburați; căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul încă nu este.» Înainte de distrugerea Ierusalimului, oamenii se luptau pentru supremație. Împărați au fost uciși. Cei despre care se presupunea că stau lângă tron au fost omorâți. Au fost războaie și vești de războaie. «Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple», a spus Hristos, «dar sfârșitul [națiunii iudaice ca națiune] încă nu este. Căci se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, și ciume,

și cutremure în diferite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.» Hristos a spus: Pe măsură ce rabinii vor vedea aceste semne, le vor declara judecățile lui Dumnezeu asupra națiunilor pentru că țin în robie poporul Său ales. Ei vor declara că aceste semne sunt semnul venirii lui Mesia. Nu vă lăsați înșelați; ele sunt începutul judecăților Lui. Poporul s-a privit pe sine însuși. Ei nu s-au pocăit și nu s-au convertit, ca să-i vindec. Semnele pe care ei le prezintă ca dovezi ale eliberării lor din robie sunt semne ale nimicirii lor.” Hristos, Lumina lumii, 628.

Asediul Ierusalimului din anul 66 a cuprins semnul Romei care își așeza stindardele în incinta sanctuarului. Comentariul lui Isus asupra evenimentelor perioadei 66–70 a pus distrugerea din anul 70 în legătură cu a Doua Sa Venire; și există un semn asociat cu a Doua Sa Venire.

„Curând, privirile noastre au fost atrase spre Răsărit, căci apăruse un mic nor negru, cam de mărimea unei jumătăți de palmă, despre care toți știam că era Semnul Fiului Omului.” The Day Star, 1846.

Începutul și sfârșitul istoriei anilor 66–70 d.Hr. conțin un semn asociat cu începutul asediului și cu distrugerea cetății, care se aliniază cu semnul alfa și omega al morții dorinței ochilor din anul 587 î.Hr. și 586 î.Hr.

Istoria asediului de un an și jumătate este un „semn” pentru zilele de pe urmă. Fecioarele neînțelepte, reprezentate în istoria lui Ezechiel, își găsesc corespondentul în istoria fecioarelor înțelepte, care au văzut semnul asediului în anul 66 și au fugit la adăpost. Asediul de un an și jumătate este semnul care face vădite două clase de închinători. O clasă va înțelege semnul, cealaltă clasă, reprezentată de Isaia ca „mulți”, nu va vedea și nu va auzi.

Mulți și Puțini

Atunci împăratul le-a zis slujitorilor: Legați-i mâinile și picioarele, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:13, 14.

Astfel, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini aleși. Matei 20:16.

A Vedea și a Auzi

În cartea lui Ezechiel sunt cinci parabole puse în scenă și, de asemenea, de cinci ori Ezechiel a vorbit conducătorilor și poporului. Acești doi martori îi identifică pe cele cinci fecioare neînțelepte care refuză să „vadă” și refuză să „audă”. Ele refuză să vadă sau să audă cunoștința care se înmulțește atunci când Isus, care, fiind Leul din seminția lui Iuda, Își desigilează Cuvântul profetic.

Lumea va vedea și va auzi

Toți locuitorii lumii și toți cei ce locuiește pe pământ, vedeți când va ridica un steag pe munți; și când va suna din trâmbiță, ascultați. Isaia 18:3.

Și în ziua aceea, cei surzi vor auzi cuvintele cărții, iar ochii celor orbi vor vedea ieșind din întuneric și din beznă. Isaia 29:18.

Poporul Meu nebun și fără minte nu are cunoștință

Cât timp voi mai vedea steagul și voi mai auzi sunetul trâmbiței? Căci poporul Meu este nebun, nu M-au cunoscut; sunt niște copii fără minte și nu au pricepere; sunt înțelepți să facă răul, dar să facă binele nu au cunoștință. Ieremia 4:21, 22.

Proclamează aceasta în casa lui Iacov și vestește-o în Iuda, zicând: Ascultați acum lucrul acesta, popor fără minte și lipsit de pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți. Ieremia 5:20, 21.

O casă răzvrătită

Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrățite, care are ochi de văzut și nu vede; are urechi de auzit și nu aude, căci este o casă răzvrătită. Ezechiel 12:1, 2.

De aceea le vorbesc în pilde: pentru că ei, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: „Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și, privind, veți privi și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a îngroșat, și urechile lor au ajuns greoaie la auz, și ochii și i-au închis; ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă, și Eu să-i vindec.”

Dar ochii voștri sunt binecuvântați, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni drepti au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Matei 13:13–17.

Căile cele vechi

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri și priviți, și întrebați de căările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” „Am pus și străjeri peste voi, zicând: «Ascultați sunetul trâmbiței!»” Dar ei au zis: „Nu vom asculta.” Ieremia 6:16, 17.

Mesajul din 1840–1844

„Toate mesajele date în perioada 1840–1844 trebuie să fie făcute puternice acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesaje trebuie să ajungă la toate bisericile.”

Hristos a spus: „Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.

„Mesajul a fost dat. Și nu trebuie să fie nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Un mesaj va fi dat curând, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica într-o mare strigare. Atunci Daniel va sta în partea lui, ca să-și dea mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Semnul asediului

În cartea lui Ezechiel sunt de cinci ori când el a „pus în scenă” o parabolă pe care poporul a refuzat să o vadă și, de asemenea, de cinci ori când el a „vorbit” acelui popor, care a refuzat să audă. Cele două mărturii ale parabolei puse în scenă și ale vorbirii au fost prezentate celor cinci fecioare nechibzuite. Una dintre parabolele puse în scenă, aflată în capitolul patru, reprezintă „semnul” asediului, care avertizează despre distrugerea ce vine. Solia lui Ezechiel este solia către Laodicea.

„Semnul” dat pentru Laodicea este „semnul asediului”, iar asediul zilelor de pe urmă este reprezentat de mai mulți martori. Singurul semn dat iudeilor din vremea lui Hristos a fost semnul lui Iona, care reprezintă o parabolă pusă în fapt a trei zile în pântecul unui chit.

Atunci unii dintre cărturari și dintre farisei au răspuns, zicând: Învățătorule, voim să vedem un semn de la Tine. Dar El, răspunzând, le-a zis: Un neam viclean și preacurvar cere un semn; și niciun semn nu i se va da, decât semnul prorocului Iona. Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Matei 12:38–40.

Semnul lui Iona

Semnul lui Iona a fost o pildă trăită a unei învieri din moarte. Ioan reprezintă același adevăr, căci a fost aruncat într-un cazan cu untdelemn clocotitor și a ieșit viu. Daniel în groapa cu lei și cei trei vrednici în cuptorul lui Nebucadnețar reprezintă o înviere din moarte. Toți îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care sunt înviați în Apocalipsa, capitolul unsprezece.

„Gândurile Mântuitorului s-au întors acum de la contemplarea trecutului și a viitorului. În timp ce poporul se străduia să explice ceea ce văzuseră și auziseră potrivit impresiilor făcute asupra minții lor și potrivit luminii pe care o aveau, „Isus a răspuns și a zis: «Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.»” Aceasta era dovada supremă a mesianității Sale, semnul dat de Tatăl că Isus spusese adevărul și că era Fiul lui Dumnezeu. Se vor întoarce iudeii de la această mărturie a înaltului Cer? Ei Îi ceruseră odinioară Mântuitorului: Ce semn ne arăți, ca să vedem și să credem? Nenumărate semne fuseseră date de-a lungul întregii lucrări a lui Hristos; totuși, ei își închiseseră ochii și își împietriseră inimile, ca nu cumva să fie convinși. Minunea supremă a învierii lui Lazăr nu le-a îndepărtat necredința, ci i-a umplut de o răutate și mai mare; iar acum, după ce Tatăl vorbise și ei nu mai puteau cere niciun alt semn, inimile lor nu s-au înmuiat, ci au continuat să refuze să creadă.” Spirit of Prophecy, volumul 3, 79.

ლაზარე იყო აღდგომის ნიშანი, როგორც იგი იონამ განასახიერა ვეშაპის მუცელში. მამის ხმა, აღდგომილ ლაზარესთან კავშირში, წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შერწყმას, რაც, ცხადია, ქრისტეს ბუნებაა, რომელმაც საკუთარ თავზე მიიღო ადამიანური ხორცი. ღვთაებრიობის შეერთება კაცობრიობასთან არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა, ხოლო ლაზარე არის აღდგომის ძალის ნიშანი, რომელიც აღასრულებს შემოქმედისა და ქმნილების შეერთებას.

„Prin învierea lui Lazăr, mulți au fost determinați să creadă în Isus. A fost planul lui Dumnezeu ca Lazăr să moară și să fie pus în mormânt înainte ca Mântuitorul să sosească. Învierea lui

Lazăr a fost minunea supremă a lui Hristos și, datorită ei, mulți L-au slăvit pe Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 21, 111.

Lazăr a condus intrarea triumfală în Ierusalim și era „semnul” viu al învierii, preînchipuit de Iona.

„Lazăr, al cărui trup cunoscuse putrezirea în mormânt, dar care acum se bucura de puterea unei bărbății glorioase, conducea animalul pe care călărea Mântuitorul.” Hristos, Lumina lumii, 572.

Intrarea triumfală se aliniază cu adunarea de tabără de la Exeter, care a fost împlinirea alfa a pildei celor zece fecioare, și astfel pune în corespondență „semnul” lui Iona și al lui Lazăr cu împlinirea omega și desăvârșită a proclamării soliei: „Iată, Mirele vine!”

„Adesea mi se atrage atenția asupra pildei celor zece fecioare, dintre care cinci au fost înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă, căci are o aplicare specială pentru acest timp și, asemenea soliei celui de-al treilea înger, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Iona, Lazăr și Samuel Snow, sosind târziu la adunarea de tabără din Exeter, se aliniază cu „semnul asediului” al lui Ezechiel. Lazăr L-a condus pe Hristos în Ierusalim pe un măgar.

„Бейтс бе един от важните водачи на лагерното събрание в Ексетър (Ню Хемпшър) през август 1844 г., когато за пръв път бе представен „истинският среднощен вик“. Случило се така, че Бейтс беше проповедникът, избран за сутрешното богослужение в лагера. Той увещаваеше слушателите си да бъдат верни и спокойно ги уверяваше, че Бог просто ги изпитва, че се намират във времето на забавянето, и изразяваше подобни мисли, когато Самюъл С. Сноу пристигна в лагера на кон. Като седна до сестра си, госпожа Джон Къч, Сноу отново заяви убеждението си, че Христос ще се яви в определеното време. Силно развълнувана, госпожа Къч смая присъстващите, като се изправи и заяви: „Ето човек с вест от Бога!““ Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, volume 4, 549.

În aprilie 1521, Martin Luther a călătorit cu o căruță trasă de cai la Dieta de la Worms, unde a respins tradițiile și obiceiurile papale și a declarat: „Dacă nu sunt convins prin mărturia Scripturilor sau prin rațiune limpede... nu pot și nu voi retracta nimic, deoarece nu este nici sigur, nici drept să merg împotriva conștiinței. Aici stau. Nu pot face altfel. Dumnezeu să-mi ajute. Amin.”

Așa cum fariseii s-au împotrivit intrării triumfale a lui Hristos, autoritățile papale s-au împotrivit intrării lui Luther. Luther și-a schimbat apoi numele (un simbol al sigilării) și a fost ascuns, în timp ce traducea Noul Testament în limba germană. Înfățișarea sa la Dieta de la Worms a prefigurat Strigătul de la Miezul Noptii, care a condus la decretul de moarte din partea autorităților biserică-stat ale vremii, prefigurând astfel legea duminicală. După zece luni de ascundere sub numele de „Junker Jörg”, amenințarea din partea autorităților se schimbese, în mare măsură, în două probleme militare cu care se confrunta coruptul Carol al V-lea. Aceste două amenințări militare erau Franța și islamul, reprezentând aceeași alianță nelegiuită a socialismului și islamului

care astăzi se confruntă cu omenirea.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile după care Dumnezeu Se poartă cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului își găsesc corespondentul în cele din trecut, iar experiența bisericii din veacurile de odinioară are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.” Tragedia veacurilor, 343.

Un măgar condus de Lazăr L-a adus pe Hristos în Ierusalim, o trăsură trasă de cai l-a dus pe Luther la Dieta de la Worms, iar un cal l-a adus pe Snow la adunarea de tabără de la Exeter, identificând astfel măgarul și calul, amândoi membri ai familiei „Equidae”, din genul „Equus”, ca semnul soliei Strigătului de la Miezul Noptii.

Bucură-te foarte mult, fiica Sionului; strigă de bucurie, fiica Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: El este drept și aduce mântuire; smerit și călare pe un măgar, pe mânzul, puiul unei măgărițe. Zaharia 9:9.

Semnul mesajului Strigătului de la Miezul Noptii este sosirea măgarului sau a calului, ambele simboluri ale islamului. Mesagerul ales al adevăratului mesaj al strigătului de la miezul nopții a sosit călare pe un cal, în concordanță cu venirea lui Hristos pe un măgar. „Asediul” din zilele de pe urmă este marcat de împlinirea identificării făcute de Ellen White, potrivit căreia orașul Nashville trebuie să fie lovit de „mingi de foc”.

De ce începe asediul la bilele de foc ale Nashville-ului? Oare pentru că islamul este reprezentat de măgar și de cal în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu?

Smirna

Împăratul Nero marchează începutul bisericii din Smirna atunci când cetatea Romei a fost arsă în anul 64. Această dată marchează începutul persecuției bisericii creștine, desfășurate de-a lungul unei perioade de două sute cincizeci de ani, care s-a încheiat prin Edictul de la Milano în anul 313. Formarea icoanei fiarei reprezintă reperul alfa care introduce o perioadă ce se încheie cu un reper omega, reprezentat de semnul fiarei la legea duminicală care urmează să vină curând. Perioada este identificată ca începând cu „edict”.

„Dacă cititorul ar voi să înțeleagă instrumentele care urmează să fie folosite în conflictul ce se apropie curând, nu are decât să urmărească relatarea mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar voi să știe cum se vor purta, uniți, papistașii și protestanții cu aceia care le resping dogmele, să privească la spiritul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și față de apărătorii lui.

„Decrete regale, concilii generale și rânduieli bisericești susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică de impunere a păzirii duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (A.D. 321; vezi nota din anexă pentru pagina 53.) Acest edict le cerea locuitorilor orașelor să se odihnească în «venerabila zi a soarelui», dar le îngăduia celor de la țară să-și continue îndeletnicirile agricole. Deși era, în esență, un statut păgân, el a fost pus în aplicare de împărat

după acceptarea sa nominală a creștinismului.” Tragedia Veacurilor, 574.

Primul edict regal care a marcat o tranziție de la biserica din Smirna la biserica din Pergam a fost Edictul de la Milano din 313. El a reprezentat primul pas care a condus la prima lege duminicală din 321. Distrugerea Ierusalimului prefigurează legea duminicală, iar doi martori profetici identifică un asediu care a precedat distrugerea. Aceste două asedii, reprezentate de al treilea asediu al Babilonului din 587 î.Hr. și de al doilea asediu al Romei din anul 70, arată că reperul care precede reperul legii duminicale este un asediu profetic.

Nebucadnețar a asediat împotriva lui Ioiachim, apoi împotriva lui Ioiachin și, în cele din urmă, împotriva lui Zedechia. Cestius a pus asediu în anul 66 și a împlinit semnul pe care Isus îl dăduse bisericii, așa cum al treilea asediu din 587 î.Hr. purta semnul morții soției lui Ezechiel. Piatra de hotar care precede distrugerea Ierusalimului este un asediu și este, de asemenea, un „semn”. Piatra de hotar care a precedat legea duminicală din 321 a fost Edictul de la Milano, când are loc trecerea de la o biserică (Smirna) care nu are nicio condamnare la Pergam, simbolul unei biserici compromise.

De aceea, Edictul de la Milano este începutul unui asediu profetic și este, de asemenea, un semn. El marchează totodată locul în care mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii trece în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Filadelfia și Smirna reprezintă singurele două biserici dintre cele șapte biserici din Apocalipsa care nu au nicio condamnare. Acest fapt, la rândul său, identifică acea tranziție ca fiind trecerea bisericii luptătoare la biserica triumfătoare. Acea tranziție se aliniază cu Edictul de la Milano, unde mișcarea din zilele de pe urmă a celor o sută patruzeci și patru de mii devine acea a opta biserică, care este dintre cele șapte. Filadelfia și Smirna sunt, de asemenea, singurele două biserici care se luptă cu aceia care pretind că sunt iudei, dar în realitate sunt din sinagoga Satanei.

Acea bornă de hotar din 313 se aliniază, de asemenea, cu adunarea de tabără de la Exeter, desfășurată între 12 și 17 august 1844. Când adunarea de tabără s-a încheiat, solia a străbătut țărnuțul estic al Statelor Unite ca un val uriaș, până când ușa s-a închis la 22 octombrie 1844.

„Asemenea unui val uriaș de marea, mișcarea a măturat țara. Din oraș în oraș, din sat în sat și până în locurile îndepărtate de la țară, ea a înaintat, până când poporul lui Dumnezeu, care aștepta, a fost pe deplin trezit. Fanatismul a dispărut înaintea acestei proclamări precum piere bruma timpurie înaintea soarelui care răsare. Credincioșii și-au văzut îndepărtate îndoiala și nedumerirea, iar nădejdea și curajul le-au însuflețit inimile. Lucrarea a fost lipsită de acele extreme care se manifestă întotdeauna atunci când există entuziasm omenesc fără influența călăuzitoare a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu. Ea era asemănătoare, în caracterul ei, cu acele vremuri de umilire și de întoarcere la Domnul care, în Israelul din vechime, urmau soliilor de muștrare trimise prin slujitorii Săi. Ea purta trăsăturile care marchează lucrarea lui Dumnezeu în fiecare veac. A fost puțină bucurie extatică, ci mai degrabă o adâncă cercetare a inimii, mărturisirea păcatului și părăsirea lumii. Povara sufletelor cuprinse de zbucium era pregătirea pentru a-L întâmpina pe Domnul. Era rugăciune stăruitoare și consacrare necondiționată lui Dumnezeu.” Tragedia veacurilor, 400, 401.

Închiderea ușii la 22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală care va veni în curând, iar semnul de hotar care a precedat ușa închisă de la 22 octombrie a fost adunarea de tabără de la Exeter. Prin urmare, adunarea de tabără de la Exeter se aliniază cu Edictul de la Milano. Ea se aliniază, de asemenea, cu intrarea triumfală a lui Hristos.

„Strigătul de la miezul nopții nu a fost purtat atât de mult prin argument, deși dovada Scripturii era limpede și concludentă. Îl însoțea o putere constrângătoare care mișca sufletul. Nu exista îndoială, nici punere la îndoială. Cu prilejul intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii care se adunaseră din toate părțile țării ca să țină sărbătoarea s-au îndreptat în mulțime spre Muntele Măslinilor, iar, unindu-se cu gloată care Îl însoțea pe Isus, au prins inspirația ceasului și au contribuit la sporirea strigătului: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care veneau cu grămada la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții doar ca să batjocorească — au simțit puterea convingătoare care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!”” Spirit of Prophecy, volumul 4, 250.

Edictul de la Milano marchează asediul profetic care a fost prefigurat de Nebucadnețar în 587 î.Hr. și de Cestius în anul 66. Aceste două asedii au dus la distrugerea Ierusalimului în 586 î.Hr. și, respectiv, în anul 70. Asediul lui Cestius s-a încheiat și, trei ani și jumătate mai târziu, asediul a fost reluat sub Titus, oferind astfel o perioadă profetică ce începe cu un conducător roman alfa și se încheie cu un conducător omega. Acești trei ani și jumătate reprezintă călcarea în picioare a Ierusalimului de către papalitate și legea duminicală care va veni curând, când rana de moarte a papalității este vindecată și ea domnește din nou timp de trei ani și jumătate simbolici.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsură; căci a fost dată neamurilor, și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

În anul 538, iar apoi din nou la venirea legii duminicale, începe călcarea în picioare a Ierusalimului. Aceste două legi duminicale au fost reprezentate prin anul 321, când Constantin cel Mare a promulgat prima lege duminicală. În 538, papalitatea a fost împuternicită să persecute (să calce în picioare) biserica lui Dumnezeu timp de trei ani și jumătate, așa cum este reprezentat de istoria de la Cestius la Titus. În 538, papalitatea a promulgat o lege duminicală la al treilea Conciliu de la Orléans. Legea duminicală care urmează să vină în curând identifică momentul în care papalitatea este din nou împuternicită să calce în picioare templul (să persecute).

313 identifică primul edict care a condus la prima lege duminicală din 321. Apoi, în 330, imperiul a fost împărțit în mod profetic în est și vest, marcând astfel concluzia omega a celei de-a doua perioade de persecuție papală de „patruzeci și două” de luni simbolice — o perioadă de persecuție și de călcare în picioare care a început la legea duminicală alfa din Statele Unite.

Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Sale; și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și nu au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și

crediința lui Isus. Apocalipsa 14:9–12.

Câmpia

Sensul latin al numelui „Milan” înseamnă mijlocul câmpiei. La mijloc între răsărit și apus, în anul 313, Constantin al apusului a căutat o alianță cu Licinius al răsăritului. Edictul a reprezentat încercarea de a aduce împreună răsăritul și apusul, iar edictul a fost ratificat, printr-o căsătorie de tratat, atunci când Constantia, sora vitregă a lui Constantin, s-a căsătorit cu Licinius. Totuși, întocmai ca prima căsătorie de tratat din Daniel unsprezece dintre seleucizii de la miazănoapte și Ptolemeu de la miazăzi, căsătoria era sortită eșecului, pe măsură ce vechiul adagiul s-a împlinit, cel care spune: „răsăritul este răsărit, și apusul este apus, și niciodată cele două nu se vor întâlni.”

Anul „330” este prezentat în mod direct în Daniel unsprezece, versetele douăzeci și patru, douăzeci și șapte și douăzeci și nouă. Aceasta aduce cei șaptesprezece ani de la 313 până la 330 în linia profetică din Daniel unsprezece și, prin necesitate profetică, identifică acea căsătorie prin tratat dintre răsărit și apus din 313 ca o paralelă cu prima căsătorie prin tratat din același capitol.

„Proroctwo zawarte w jedenastym rozdziale Księgi Daniela niemal całkowicie się wypełniło. Znaczna część historii, która rozegrała się jako wypełnienie tego proroctwa, powtórzy się.”
Manuscript Releases, nr 13, 394.

Антиох II Теос, който царува от 261 до 246 г. пр. Хр., отстрани първата си съпруга Лаодика I заради Береника, дъщеря на Птолемей II Филадельф от Египет. Бракът беше част от мирното споразумение, което сложи край на Втората сирийска война през 252 г. пр. Хр. Когато впоследствие Константин победи Лициний през 324 г., бракът приключи, както приключи и бракът на Антиох и Береника, когато Лаодика, първата съпруга, отрови Антиох през 246 г. пр. Хр. Бракът, който бе отбелязал края на Втората сирийска война, както и убийството на Антиох, а след това и на Береника, нейното дете и египетската ѝ свита, отбелязаха началото на Третата сирийска война. Договорният брак от 313 г. сложи край на периода на гонение, представен от църквата в Смирна, и започна периода на компромис, представен от църквата в Пергам.

Căsătoria de la începutul istoriei seleucide a prefigurat căsătoria de tratat de la sfârșitul imperiului seleucid, când Antioh cel Mare i-a dat pe fiica sa Cleopatra I lui Ptolemeu V Epifanes. Căsătoria a avut loc la Rafia în 193 î.Hr., însă alianța s-a încheiat curând, după cum se întâmplase și cu prima căsătorie de tratat dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi. Căsătoriile de tratat, alfa și omega, ale imperiului seleucid prefigurează căsătoria de tratat menționată mai târziu în istoria profetică din Daniel unsprezece, când Octavian i-a dat pe sora sa, Octavia Minor, lui Marc Antoniu, în 40 î.Hr. Marc Antoniu și Octavian se aflau într-o luptă pentru putere asupra regiunilor răsăritene și apusene ale Romei, izbucnită în 44 î.Hr. prin asasinarea lui Iulius Cezar. Tratatul de la Brundisium a fost încheiat cu prilejul căsătoriei din 40 î.Hr., iar opt ani mai târziu, în 32 î.Hr., Marc Antoniu a divorțat în mod oficial de Octavia și a precipitat bătălia de la Actium din 31 î.Hr., unde atât Marc Antoniu, cât și Cleopatra (însăși cea din urmă Cleopatra) și-au aflat sfârșitul.

Tratatul de căsătorie omega al imperiului seleucid a introdus-o pe prima Cleopatra, care a prefigurat-o pe ultima Cleopatra, a cărei linie de descendență a constituit legătura cu tratatul profetic de căsătorie alpha al imperiului roman, în anul 40 î.Hr. Aceste trei căsătorii de tratat prefigurează căsătoria de tratat a Edictului de la Milano. Edictul de la Milano marchează începutul unui asediu profetic, reprezintă un semn profetic, marchează trecerea unei biserici neprihănite la o biserică nelegiuită, aliniindu-se astfel cu enigma celui de-al optulea care este dintre cei șapte. El marchează o căsătorie de tratat care pune capăt unui război, până la divorțul căsătoriei de tratat, marcând astfel începutul unui război. În cele două căsătorii romane, divorțul precipită unirea imperiului. 313 marchează, de asemenea, adunarea de tabără de la Exeter, unde proclamarea soliei Strigătelui de la Miezul Noptii începe și conduce la ușa închisă din 22 octombrie.

Vom continua să cercetăm aceste adevăruri în articolul următor.